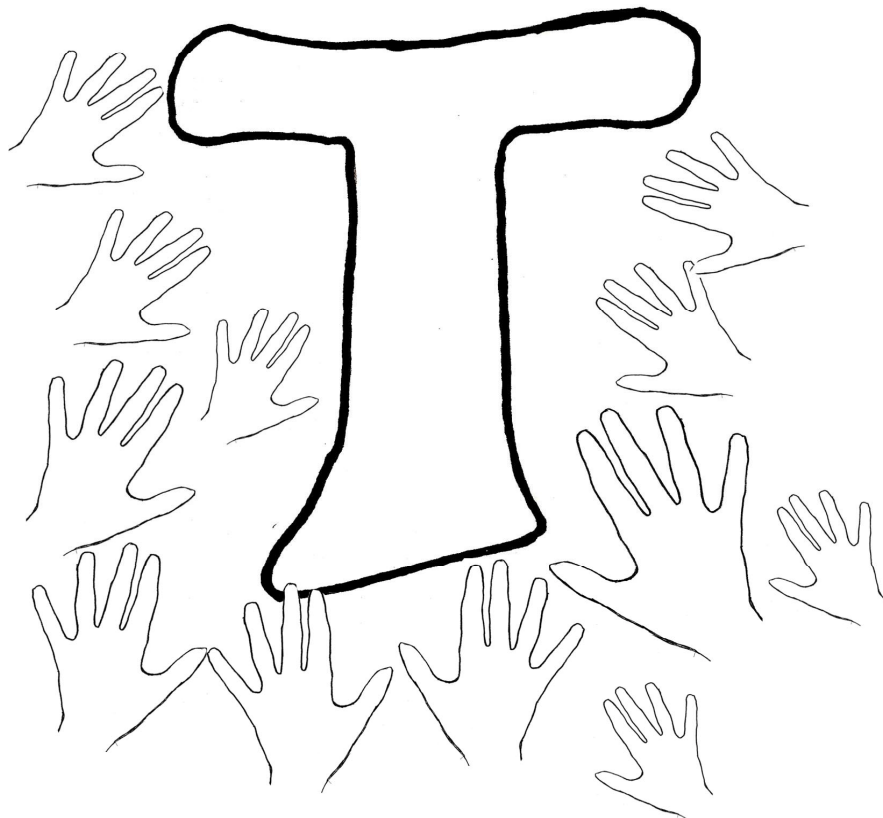

Kpoverello

2009. 06. 21. I. évfolyam 3. szám

Az Úr testvéreket adott nekem

Kedves Testvérek!

Ebben a számunkban a közösségi élet, testvériség témakörét szeretnénk körbejárni. Egy csomó kérdés kavargott bennem, mikor ezt a témát választottam. Miért fontos, jó együtt lenni? Milyen lehet egy szerzetesi közösségben élni? Néha picit nehéz másokkal. Mikor a lakótársad kölcsönveszi a legjobb zoknid, a húgod elhasználja a maradék fogkrémed, a szomszéd bácsi bömbölteti a zenét, és hozzá énekel is, semmi kedved a közösségi élethez... Mégis érdemes. Legalábbis a következő cikkek nagy részéből ez derül ki. De majd meglátjátok. Sok más dolog is szóba kerül ebben a számban. Két új rovatot is indítunk: a Coffice-t és a Szamártestvért. A Coffice egy friss végzős irodai élményeiről fog szólni. A Szamártestvér rovatunkban pedig néhány oldalt az emberi testnek szentelünk. Sokszor nem viszonyulunk helyesen a testünkhöz. Ezen próbálunk meg most változtatni, barátkozni az emberi testtel, rácsodálkozni arra, hogy milyen nagyszerű építmény. Két része lesz. Az elsőben az emberi test felépítésével foglalkozunk kezdve a sejtekkel. A másodikban pedig jól bevált szépség és egészségápolási tippeket közlünk Fogadjátok szeretettel minden írományunkat.

a szerk.

Coffice Diary (introduction)

Before getting into the depth of the coffee (ice) the most proper thing to do is to give a brief informal about the depth itself. Namely, by explaining this not-so-original choice of title (if, you, my dear readers, as due inhabitants of this city, choose to visit a pub on the Deak Ferenc street you may find out that, the pub in question has the same title as my column). When I saw the big 20th century style (or at least a fine imitation of it) banner I said to myself: "It's a rather good design, but why would people be prone to go to a coffice when they just came out of the office?" This though hit me with the penetration speed of a bullet, yet back then I was only an eager experiencer of the coffice phenomena, namely spending one's spare time in pubs which by all means proves to be phenomena). By now I also had the luck, or misfortune (future will tell) to experience the later phenomena as well. I became an office worker (by chance). Furthermore I came to understand the hollow string that links the two: leisure and work. The purpose of this column would be to merge them into coffice.

Gál Dalma

Közösségi lét

Már a Teremtés könyvében olvashatjuk: „nem jó, hogy az ember egyedül van” (Ter 2, 18b), vagyis az ember kezdettől fogva közösségre vágyik, nem szeret egyedül élni, és nem túlzás az sem, ha azt mondom, hogy az ember nem képes egyedül élni. Nem képes rá, mert úgy lett megalkotva, hogy vágyakozik egy „másik” iránt, segítőtársakra van szüksége ahhoz, hogy ember tudjon lenni. Az emberi természet meghatározó jegye a közösségben való élés.

A Kr. e. IV. században élő neves filozófus, Arisztotelész is hasonlóképpen írt az emberi természetről. Szerinte az emberi természet alapvető tulajdonsága, hogy közösségi, társadalmi életre hivatott, vagyis az ember „társas lény”, aki a közösség nélkül nem érheti el célját. Ha jól belegondolunk, és objektíven szemléljük önmagunkat, igaznak vélhetjük Arisztotelész teleologikus felfogását, hogy a közösség nélkül nem sokat ér az ember, és elsődlegesen azért élünk közösségi életet, hogy a közösség támogatást biztosítson, saját egyéni érdekeinket ki tudjuk fejteni, használjuk fel a közösség erejét ahhoz, hogy önmagunk tudjunk lenni, és céljainkat elérjük.

Igen, ez valóban elfogadható eszmefuttatás, de véleményem szerint a közösségi lét – az, hogy mindannyian közösségi életet élünk – sokkal több attól, mint hogy mindnyájan keressük saját érdekeinket a társadalom keretei között. Ez egy alapmotívum az emberben, de képesek vagyunk ezen túllépni, és egy idő után már nem egyéni érdekekről, hanem a közösség érdekeiről beszélni. Ez azt jelenti, hogy a közösség előbbre való, mint az őt alkotó egyén.

Mindenképp előbbre való kell legyen, mert egy kapcsolat alapfeltétele, hogy kilépjek önmagamból, feltárulkozzak mások előtt. Martin Buber dialógusfilozófiája ezt próbálja kifejezni: az „Én” csak akkor válhat „Én”-né, ha létezik egy „Te”, akinek tükrében azzá az „Én”-né válhatok, aki valójában vagyok. Így lesz Én-Te kapcsolat, mely alapvető feltétele egyéni és közösségi életünknek is egyaránt. És ezek a kapcsolatok nem maradnak földi síkon, mert ahogy Buber is írja, aki képes valakit szeretni „úgy, hogy annak élete jelen van az ő életében, a tekintetéből világító Te az örök Te egy sugarába engedi pillantani”.

Igy elmondhatjuk, hogy az a közösségi lét, amelyben mindannyian élünk, egy örökös találkozás, de nemcsak egymással, hanem az „örök Te”-

vel, vagyis Istennel is. Így a közösségi létünk egy állandó imádságban élés is lehet, ha tudatosan keressük kapcsolatainkban ezt az átívelést Isten felé.

Ennek fényében egyre inkább hangoztathatjuk, hogy a közösség egy megtartó erő, mely:

- megtart önmagam számára, és egyéni elhatározásaim kibontakoztatására keretet ad
- megtart embertársaim számára, akiknek én jelentem a keretet az ő vágyaik megvalósítására
- megtart Istennek, ha a kapcsolataimban tudatosan keresem a Vele való találkozást.

Igy elmondhatjuk, hogy egymás segítőtársai, egymás testvérei is vagyunk, mert ugyanabból a tőből indultunk, és ugyanabba az irányba haladunk, de úgy, hogy nem vagyunk függetlenek egymástól, hanem egymást alakítva, egymást segítve, egymást kibontakoztatva nap mint nap megéljük közösségi életünket, mely emberi természetünk velejárója és egyik legszebb tulajdonsága is. Erre csak akkor vagyunk képesek, ha kis közösségeinkben testvérként viselkedünk egymással, és empátiával, valamint toleranciával fordulunk egymás felé.

Végezetül József Attila verssorával szeretném zárni, mely elgondolkodtató lehet mindannyiunk számára: „Hiába fűrösztöd önmagadban, / csak másban moshatod meg arcodat” (József Attila: Nem én kiáltok)

Baumli Berni

„Ha Istennel közösségben vagyunk, ez kiárad a környezetünkre is, és körülöttünk is közösséget teremt”

A közösség témakörében Leó testvért kérdeztem. Őt legtöbben úgy ismertük meg, mint az erdélyi ferences rendtartomány provinciálisát, illetve mint ferencest, aki évekig itt élt közöttünk, részt vett közösségi életünk különböző eseményein és beszélgetéseinkben, aki jelenlétével és tevékenységével emberközelségbe hozta a ferences lelkeséget.

Jelenleg, a májusi káptalan óta a sebesi kolostorban lakik.

Előreláthatólag a ház gvardiánja és a növendékek magisztere lesz.

Miért választotta Leó testvér a szerzetesi életformát?

Nehéz azt meghatározni, hogy miért választottam a szerzetesi életformát. Voltak bizonyos események, amelyek megragadtak és vonzottak. Láttam egy öreg ferences testvért, amint ült a templomban hosszú ideig, és meg sem mozdult. Megdöbbsentett ennek az embernek a

mély imaélete. Részem lehetett abban a jó „baráti” légkörben, ami Eszterneken az idős ferencesek között volt. Úgy tűnt, mintha otthonora lettem volna közöttük.

Mit jelent közösségben lenni a rendtársakkal? Miben más ez a laikus közösséghez képest?

Illenek, hogy a közösségi életünkről dicshimnusz zengjek, hisz nagyon sokat köszönhetek a közösségemnek. Mégsem teszem, mert hosszú időn át sajátos helyzetben voltam a közösségi életet illetően. Testvéreim mellett, de mégis kissé távol. Mégis el szeretném mondani, hogy számomra a közösség az otthon. Innen indulunk az emberek közé, és ide térünk vissza. Nem a közösség a célunk, de a testvéri élet az életelemünk. Hogy különbözik-e a laikusok közösségeitől? Úgy gondolom, annyiféle közösség létezik, hogy még a rendtartományon belül sem találunk két egyforma közösséget. Mint ahogy minden családnak, a mi szerzetesi közösségeink közül is mindeniknek más a „szaga”. A szerzetesi közösség nem egy időszakra szól. Tagjai egy életre átadják magukat a testvéri közösségnek. Isten adja melléjük a testvéreket, nem a barátság köti össze. Mondhatni, hogy hitre épülő közösség.

Hogyan értelmezi azt, hogy „közösségben Istennel”?

Isten meghívott bennünket az ő szentháromságos közösségébe. A teremtés a Szentháromság szeretetközösségének kiáradása, épp ezért, ha Istennel közösségben vagyunk, ez kiárad a környezetünkre is, és körülöttünk is közösséget teremt.

Hogyan gazdagítja a mindennapjait az, hogy testvéri közösségben él Istennek szentelt életet?

Istennek szentelt életet közösségen kívül élni ellentmondás. Isten a szeretetre hívott meg minket. Nem vaktában kell szórni a szeretetet mindenkire, akit érünk. Ez szerintem nem lehetséges. Mint ahogy a parázs kialszik, ha nincsenek körülötte hozzá hasonló izzó paraszak, szeretni sem lehet egymagunkban. A szeretetet sugározzuk, elsősorban azokra, akik legközelebb állnak hozzánk, a testvéreinkre.

Cs

Belézés, kilézés...

Rövid beszélgetés inkább mint interjú, ennek nevezhetem a péntek délutáni sétatéri naposabb helykeresésem Jimpa-val. Kelsang Jimpa kolozsvári budhista szerzetes és orvostanhallgató. Mivel a kérdésekre, amit fel kellett volna tennem már nem emlékeztem, minden (interjú cílokat szolgáló) kérdést feltettem. Ebből egy vasárnap délután megírt fura, nem egészen hiteles íromány készült. Voila:

Miért választotta a szerzetesi életformát?

(Ezt a kérdést mindketem nehezen megválaszolhatóknak találtuk)

Minden szerzetesnek nehéz konkrét választ adni erre. Amióta megismerkedtem a budhizmussal, folyamatosan érlelődött bennem ez a döntés. Tudatában voltam annak, hogy valamikor be fog következni. Mindenki örült a döntésemnek.

Milyen egy budhista szerzetes számára a közösségi élet?

(Ez a kérdés nem hangzott el ilyen elegánsan, újrafogalmaztam utólag)

A közvetlen környezetem nagyon örült a döntésemnek. Az emberek kissé furcsaságként, kurriózusként kezelnek ha az utcán látnak, de ez nem fontos. Itt nyugaton az a tévképzet alakult ki a budhista szerzetesekről, a budhizmusról, hogy a magányt, remetséget, a társadalomtól való elfordulást részesíti előnyben. Holott ez egyáltalán nem így van. A fő tanítás az, hogy önmagunkal szemben legyünk tiszták, őszinték, s ennek az eredménye nagyonis közösségépítő lehet. Az első dolgunk az, hogy magunkba keressük a hibát, vagy magyarázatot, mert minden helyzet az előző cselekedeteinknek a következménye.

Hogyan gyakorlod a mindennapjaidban a vallásod ?

A meditáció nagyon fontos tényezője a mindennapjaimnak, amint már említettem az, hogy milyen lelkiállapotom van nagy mértékben befolyásolja a körülöttem lévő embereket ezért is törekedni kell arra, hogy “rend legyen belül”.

Mit tanácsolsz nekünk, keresztényeknek?

Úgy látom a legtöbben nem veszik elég komolyan az áldozás és a gyónás szentségét, holott ezek nagyon fontos lélektisztító alkalmak, a lelkünket nem hanyagolhatjuk el, nem hagyhatjuk, hogy hitéletünk, lapossá, elnyütté váljék. Úgy látom ez a romboló folyamat érinti a keresztényeket és a budhistákat egyaránt. A szentolvasó is elhanyagolják egyesek, pedig ezek nagyon fontos dolgok. Erről az jut eszembe, amit egy katolikus szerzetes ismerősöm mesélt egy sajátos kis gyakorlatról.

Belégzéskor azt mondták gondolatban, hogy: Jézus, kilégzéskor pedig: Krisztus.

Még egy kicsikét csevegtünk, aztán ellebegett burdó ruhásan-csuhásan...

Gál Dalma

Kapu Tibetre...

Ezzel a címmel rendeztek atmoszférikus estét a kolozsvári német háznál 2009. június 6-án. Sütő Zsolt fotóinstallációját nézhatték meg az érdeklődők, és meghívottként jelen volt Kelsang Jimpa buddhista szerzetes is. De egyáltalán mi fán terem egy atmoszférikus est? Jómagam is ezen gondolkodtam úton a német ház felé... Érdekes élményekben volt részem. A bejáratnál Kelsang Jimpa fogadott minket közvetlen, meleg szavakkal és sok szeretettel. Igazi bíborvörös tibeti szerzetesruhát viselt, és derűs, nyugodt tekintettel üdvözölte a jelenlevőket..A terembe érve gyertyák fénye és halk zene fogadott: megnyugtató, Tibet hangulatát idéző, meditációs dallamok..

Az est három részből állt. Az első felében elcsendesedtünk és hallgattuk a messzire repítő hangokat.. Nagyon keresem a szavakat, mikor erről írok. Nevezhetjük ezt az elcsendesedést meditációnak, elmélkedésnek, elmélyülésnek, szárnyalásnak, mégsem adja vissza a lényegét. Talán azért, mert mindenkinek mást jelentett, másról szólt... Nem vagyok elég tájékozott, hogy erről bővebben írhasak, de az biztos, hogy érdekes tapasztalat volt...

Ezután teazünet következett. Darjiningi teát ittunk, és alkalmunk nyílt a beszélgetésre, ismerkedésre.. A fotóinstalláció tulajdonképpen csak ekkor kezdődött el, a teázás végén. Hasonló volt az eddig tapasztalt zenés meditáláshoz, de most képek is kísérték a dallamokat és beszéd, tibeti szavak, alapzajként. Olyan fotókat láthattunk, amelyek egy-egy címszóhoz, témakörhöz kapcsolódtak. A vetítövásznon először megjelent a szó tibeti írással és angolul, majd az érzékletes fotók. Jól emlékszem, az első ez volt: charity, majd gyönyörű hegyek, energy és labdázó tibeti szerzetesek, strength és hatalmas sziklák, patience... és még sorolhatnám. A címszavak Kőrösi Csoma Sándor tibeti-angol szótárából kerültek elibünk. Az egész fotóinstalláció neki volt dedikálva.

Az est harmadik része egy éjszakába nyúló beszélgetés volt Kelsang Jimával. Nagyon sok minden szóba került. A tibeti buddhisták bonyolult politikai helyzetétől a karmáig alig maradt olyan téma, amit nem

érintettünk. A beszélgetést a maga egészében ezért nem is próbálom meg visszaadni, de volt néhány fontos gondolat, ami sokat jelentett számomra. Ezeket szeretném megosztani veled, kedves olvasó.

A csend fontossága

Kelsang Jimpa kifejtette: a nyugati embert egyre több nyüzsgés, rengeteg külső inger veszi körül, ezért fontos, hogy időt szánjunk a lelkünkre, meditációra, arra hogy megőrizzük belső békénket. Gyakran külső körülményekre, időhiányra fogjuk sajtát hanyagságunkat.

A felületes vallásosságról... és az előítéletekről...

A meditáció, a zene csak eszközök arra, hogy változzunk, hogy bejárjunk egy belső utat. Ami igazán fontos, hogy azon a fél órán kívül, amit a lelkünkre, meditációra szánunk, mit teszünk a nap többi 23 órájában, próbálunk- e változni, növekedni, mire törekszünk. Valaki felvetette, hogy talán sokan azért nem elégszenek meg a nyugati vallásokkal, mert felszínessé váltak. Jimpa szerint nem lehet általánosítani, minden vallás gyakorlói között vannak olyanok, akik külsőségekben élik meg a vallásukat, s vannak, akiknek ez az életük vezérszála. A buddhizmus is válhat sekélyessé, a katolikus vallás is. A lényeg rajtunk múlik.

A jó szándék mindig megtalálja a maga útját

A jóindulatunk előtt, ha becsuknak egy ajtót, kinyílik egy ablak. Megállíthatatlanul virágokat hoz, gyümölcsöket terem.

Ezekkel a gondolatokkal zárnam is kicsit hosszúra sikerült beszámolómat. Még csak annyit fűznék hozzá, hogy ez az este segített, hogy még jobban elhiggyek egy már sokszor hallott gondolatot: Egymás mellett a legkülönbözőbb dolgok nagyon jól megférnek. Egyik fényecske nem gyengíti a másikat, hanem együtt pislákolnak. Ez egy közösségre pedig fokozottan igaz.

Réka

Ferences közösségek Kolozsváron 1. – A Ferences Világi Rend

Kolozsváron az obszerváns (szigorított) ferencesek számára Mátyás király építtetett kolostort templommal együtt, 1486-ban. Az előző két évszázadban azonban már jelen voltak Erdélyben a ferencesek. Így ezekben az években, a XIV-XV. század folyamán a városban már megjelent a Harmadik Rend is.

A reformáció térhódításával, 1556-ban a hitújításnak nevezett forradalmi intézkedések során a többi településhez hasonlóan innen is elűzték a ferenceseket, így a Harmadik Rend is megszűnt. A XVIII. században a ferencesek, megkapva a domonkosok egykori templomát és kolostorát az Erdélyi Katolikus Státus közvetítésével, visszajöhettek a városba. Ebben az időben újraindult a kolozsvári Harmadik Rend is. Kiemelkedő tevékenységet végzett Felvinczi Klára és Ambrus Erzsébet Klára, akik nagy lendülettel mozgatták az akkori közösséget. Már akkor a testvérek sajátos gyülekező- és imahelye a mai Lorettói Ház volt, melyet Felvinczi saját költségén 1732-ben építtetett a ferences templom jobb oldalához, Szent Klára tiszteletére.

II. József császár (1780-1790) önkényes rendeleteivel eltörölte a szemlélődő szerzetesrendeket, valamint minden vallásos társulatot és egyesületet feloszlattott. Így rendeletileg beszüntette a ferences harmadrendet is, ezzel megszakítva a fellendülést. Isten kegyelméből azonban az első rendet nem oszlatta fel, így a ferences atyák segítségével a XX. század elején újjászületett a Harmadik Rend. Az újjáéledés után 20 év alatt a kolozsvári közösség tagjainak száma elérte a 469-et, fellendülésében különösen nagy szerepe volt P. Trefán Leonárd atyának. Komoly válogatást tett a kolozsvári harmadik rendi közösség tagjai között, és csak az őszintén törekvők, akik a regula szerint éltek, maradhattak meg a rendben. Így 1915-ben a létszám 124 lett.

1940-ben a kolozsvári harmadik rendi közösség védőszentjévé választotta Assisi Szent Klárát, majd pár év múlva, 1943-ban P. Benedek Fidél és Torday Mária ifjúsági vezető irányításával elindult a Ferences Ifjúság, „Tiszta búza” jelszóval. A kommunizmus ideje alatt tiltva volt a Harmadik Rend működése, ennek ellenére a kolozsvári tagok képzésre jártak a dési ferences atyákhoz.

A II. Vatikáni Zsinat után a Harmadik Rend regulája is megváltozott, így kapta a ma ismert Ferences Világi Rend megnevezést. Kolozsváron

1990 tavaszán került sor a Ferences Világi Rend újraalakulására, P. Papp Leánder országos lelki asszisztens biztatására. Abban az időben a rendnek 42 örökfogadalmas tagja volt.

Ma a Szent Kláráról elnevezett kolozsvári ferences világi rendi közösségnek az összetétele a következő: 31 örökfogadalmas testvér (ebből 23 idős testvér és 8 fiatal testvér), 3 ideiglenes fogadalmas testvér (képzés alatt állnak), és 8 befogadott testvér (képzés alatt állnak).

Adatközlők: Bara Magda, a kolozsvári FVR titkára

Kádár Olivér, a kolozsvári FVR minisztere

Kiegészítő forrásanyag:

Fr. Bartalis János OFM: Halálra ítélve. Erdélyi ferencesek története 1949-1989-ig. Déva, 2001

BVE

„... ajtót nyitnak”

Nem volt zörgetés, nem volt kopogtatás, és az ajtót mégis kinyitották a Dávid csoportban. Már két hónap is eltelt azóta, hogy egy német kisvárosban élek (egymagam), amelynek közepében egy hatalmas barokk bazilika áll csendesen. Csak vasárnap négy órakor válik a hatalmas „óriás” templomból igazi, játékos kis manóvá. Ilyenkor minden falfestmény, minden szobor felszabadul és elindul a Fellegek és Magaslatok Birodalmában. Közben Bach, Mozart, Haydn, Händel, Beethoven, Mendelssohn (és még sok más művész) dallamos művei hallhatóak, a Jóisten kedvére.

Amikor az ember megtanul úgy kérni, hogy közben elfelejti kérését és akaratát, mert valahogy ott van benne az a nagy bizalom, hogy Ő teljesíti azt – úgy olvastam, ez az igazi kérés. Ő így játszott el velem! Egyszer szóltam fel hozzá, hogy: „Hallod? Úgy hiányoznak az otthoni emberek, az otthoni egyszerű emberek!” A mise végén meg lépteket éreztem magam után és egy szépen szóló hangot. Meghívtak egy csoportba! A térdemen még mindig rajta volt a szorító, hogy az ín, a megnyúlt ne legyen terhelve, de a meghívást semmilyen térd ellenére nem lehetett visszautasítani. Két napra rá úgy gurultam kölcsönkapott biciklimmel, mintha egy „nagy találkozásra” siettem volna. Elárulom, az is volt! A városi kórház negyedik emeletén, egy kis kápolnában kezdődött a csoport. Ahogy lassan végigmentem a folyosón, megtalálva a kórház labirintusában célpontomat, hallottam, ahogy a kórtermekből kiszűrődik a mise kezdetének hangja. Hihetetlen érzés volt! A kápolnába belépve meg törött színes apró ablakok

világítottak rám. „Mindenki a helyén van”-érzés járt át. Engem is a helyemre tett.

Azóta a német közös rózsafüzérben öt tized a magyar Szűz Anyaké!

Éltes Enikő: Hit

csukott szájjal
mosolyogva
tudod-e milyen
a sikoly
amikor már már
megpattan az élet is benned
az erőfeszítéstől
s akkor imádkozni kezdesz
előbb összefüggéstelen
kergetve a szavakat
mint nyári zivatar előtt
szél a port majd

összeáll az a mondat
az egyetlen és
megadod magad
üvöltésként
terül el rajtad
a tehetetlenség
valami bábuként rángat
túlságosan nagy ez a játszma
s inkább hiszed
a halál csak a hitetlené
másként elveszítesz mindent
aminek értelme van

Roth-Vízi Réka,

Weingarten

Szurkos vagy nem szurkos

Lázár Ervin nyomában

Lázár Ervin olyan emberi közelségbe varázsolja a mesét és vele a mesei világot, hogy az olvasó egy „léckerítésnyi” távolságra érzi magát az eseményektől. A deszkácska mögött meg kikerekedett szemmel és füllel hallgathatjuk, ahogy „sárgarépa-kapálás közben” Egyik király és Másik király megbeszéli az eladósorban lévő leányaik dolgát. Ahogy tapasztaljuk, egy nevezetesen „kellemetlenkedő” téma minden leányos apa számára. A cél „kiválasztani a legkülönbet!”. A mesélőnk olyan kucifántosan összezsavarintja a történéseket, hogy a végén már majdhogyanem beesünk a szomszéd kertjébe, hogy hallhassuk a történet végét.

Izombizom, Csakkincs, Eszerence és Nyalkabalka királyapák nélkül nem is folytatódhatna a történetünk, mert ugyebár az már természetesszámba megy, hogy az x fejű sárkányt „izomból” kell legyőzni, a királyfi becsületes „kinccsel” rendelkezzen, az „esze” is a helyén legyen, és hát, hogy is mondjuk, „rá is lehessen nézni”. Egyik királynak is és Másik királynak is három-három királyfi járt az udvarában, és ezek közül kell

választani, de nem ám akármelyiket, hanem a „Leg-legényt”. Meg is találták a feladatot; bár külön-külön gondolkodtak rajta, mégis ugyanazt találták meg. Íme a furcsa feladat: mind a hat királyfinak beszurkozták a kezét, és arra kérték őket, hogy egy hónap múlva jöjjenek vissza, de úgy, hogy addig ne mossanak kezét. Egy hónap múlva jöttek a királyfiak az Egyik királyhoz is, és jöttek a Másik királyhoz is, de az, hogy hasonló történik velük, az ne legyen meglepő, kedves olvasó, mert ők ezt már megszokták. Ők úgy voltak hozzászokva, hogy mindig hasonló dolog történik velük, így ennek csak örültek. Az első királyfiak, úgy az Egyik királynál, mint a Másik királynál, egy cseppig lekoptatták a szurkot. De nem ám saját maguk akarták azt lekoptatni, hanem a munka vitte le, a kétkezi munka. A második királyfiak, úgy az Egyik királynál, mint a Másik királynál, egyik kézzel szurkosak voltak, és másik kézzel tiszták, mivel számítva gondolkodtak, hogy vagy a szurkóst veszik elő vagy a tisztát. A harmadik királyfiak, úgy az Egyik királynál, mint a Másik királynál, egy rongyból bugyolálták elő kezeiket, mivel ők biztosra akartak menni a királyleány kezéért. Így várva várták az idő múlását.

A mese vége itt állapodna meg, és vajon a felségek melyik királyfit választották? Hasonlót, mert az úgy volt mindig is, vagy különbözőt? Fontos döntés előtt állunk mi is most! Mit mond, kedves olvasó, melyiket választaná leánya vagy fia élete párjával? Az egyest, kettőst vagy hármast, vagy talán megkérdezné leányát, fiát (de az nem áll a mesében)? Vagy vitába merülően hajtogatná a saját – gondolkodása által vett – igazát? Hogyan cselekedne?

Mielőtt a vége elfutna, mert már nyakában a lába, kedves olvasó, a mesét Szurkos kezű királyfiaknak hívják és a Hétfejű Tündér országában tanyázva lelnek rá. Kellemes „deszkatörést”...

Roth-Vízi Réka

A gubbiói farkas megszelídítése

A jó és a rossz. Egész életünket végigkíséri ez a kettősség, tulajdonképpen minden napunk a jó és a gonosz harcának feszültségében telik. Talán néha azt kívánjuk, bárcsak ne lenne gonoszság a földön, bárcsak eltűnne minden, ami kellemetlen, minden, ami szenvedést okoz, és csak az maradna meg, ami szép, ami jó, ami örömet szerez. Pedig a jó és a rossz nem lehetne meg egymás nélkül.

Megrázó élmény, amikor valami új gonoszságot fedezek fel magamban, valamit, amit addig nem is vettem észre, de mindig is rosszul csináltam. Egyszer csak a figyelem központjába kerül egy-egy rossz tulajdonság, és nem tudok mit kezdeni vele. A jó tulajdonságaim igenis az enyéme, azokért engem illet az elismerés, de a rosszakért nem vagyok felelős. Szeretném eltüntetni, nem létezőnek tekinteni, eltaszítom magamtól, nem ismerem el sajátomnak, mintha nem is bennem lennének.

Szent Ferenc nem ezt tette. A gubbiói farkas megszelídítése című legendában egy farkas fenyegette a város lakóinak életét. Már sok embert és állatot megevett, ezért a lakosok nem mertek a város kapuján kívül menni. Megölhették volna a farkast, megkereshették volna, hogy elpusztítsák, ehelyett bezárkóztak, mert féltek. Mi is sokszor kerülünk ebbe a helyzetbe. A félelem megbénít, nem engedi, hogy cselekedjünk. Talán látjuk a helyes utat, de az túl nehéz, túl félelmetes, és lemondással jár.

Ferenc megkereste a farkast, szembenézett vele. Nem taszította el magától, hanem próbálta megkeresni a helyét, próbálta behelyezni a város életébe. Nem engedte, hogy a félelem eluralkodjon fölötte, hanem elismerte a rosszat rossznak, aztán megszelídítette. Nem harcolt vele, hisz tudta, hogy a maga erejére nem támaszkodhat. A Jóisten erejét kérve kereste az utat, ahogy jót hozhat ki belőle, ahogy egy nemes cél szolgálatába állíthatja. Van bennem sok gonoszság, önzés, rosszindulat, bűn. És olyan kedvem lenne azt mondani, hogy nem az enyém, nem tehetek semmit ellene. Könnyebb nem is figyelni rá, mert akkor nem létezik, és nem kell foglalkoznom vele. Pedig Isten sokszor hihetetlen formában mutatja meg magát. Nem úgy, ahogy várnám, hanem ahogy sosem jutna eszembe keresni. A legnagyobb bűnből is tud valami jót kihozni. Ha nem lenne rossz és bűn, akkor sosem tudnám meg, mi az irgalom. Ha nem lenne szenvedés és gonoszság, nem tudnék könnyezve letérdelni, és nem tudnám, mi a megbocsátás. És ha nem vétkeznék, sohasem érthetném, milyen sokat jelentenek e drága szavak: „És én feloldozlak téged bűneidről, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Menj békével.”

GK

Törpék Hófehérke nélkül

Mindegyiküket különféle módon kell kezelni. Valamilyen hóhortja mindeniknek akad. Ráadásul sértődösek, és kimondottan huncutok. Amikor bementünk Pihével, észre sem akartak venni. Mindenik törődött a maga bajával, vagy éppen aludt. Heten voltak össz-vissz. Mindeniknek a megfelelő kiságya, a saját kis törpeméreteivel. Az első aludt. Talán ő Szundi. Igen, még az orra is a Szundié. És ahogy szuszog... Dóra elmondta a hóhortjait, s hogy fel ne ébresszük, tovább mentünk Hapcihoz. Ő mérgesen hörgött ránk, de a szeme nem volt tele haraggal. Azt hiszem, unta magát. Szomszédja, Morgó kis idő múlva hatalmas áriát csapott, mert ugye rá nem figyel senki. Alapjában véve nem egy rosszindulatú Morgó ő, csak mindene fáj, és olyankor kihozza magából a marcona alakot. A túloldalon pihent a kis Szende. Arcával olyan békességet és nyugalmat árasztott, hogy még Kuka sem teljesített túl magán a rakoncátlanokosásban, holott ő igazán mozgékony kis kukac. Minden eszközét kidobta, hogy mi vegyük fel. Különben megvolt ő egyedül is, nem igényelte a társaságunkat, és ezt hamarosan értésünkre is adta... Szemben Vidor aludt. Dóra mesélgetett róla, és így hamar felébredt. Mérgében az ágyába kezdte verni a fejét, mire mi szörnyen megijedtünk. Azt hittem, hogy összetévesztettem Morgóval, Morgót meg mással, és felborul a törpék rendje, de aztán hirtelen felállt, és a kezem után nyúlt. Megfogta, és mivel én kacagni kezdtem, elvigyorodott. Shu – gondoltam, – mégiscsak ő Vidor. Nincs nagy kavarodás, nem kell újraértékelni mindenkit, és mégiscsak megy ez nekem. Valaki kimaradt. Várjál csak! Valaki kimaradt... Ou, igen. A sarokban, a Tudor. Ő kérlek, nem izgatta magát. Végezte a dolgát, amit elkezdett, és meg se parittyázott. Ő csak szimplán tudott, és most neki bőven elég volt.

Róla is mesélt Dóra egyet s mást, aztán elmentünk kezét mosni...

A szerkesztőség megkért, hogy, ha lehet, írjak az együttélés nehézségeiről. Eleinte számolgatni kezdtem, hogy tényleg mitől is..., mitől is..? – de aztán abbahagytam.

A törpék három éven aluli, családtalan, beteg gyermekek, akik tisztában vannak az együttélés nehézségeivel, mégis vidámak, és a legnagyobb rossz, amit tesznek, hogy elirigylik egymástól a törődést. Ezek után ki gondol a felnőttek együttélési nehézségeire?

Léna

A törpe útja

Egyszer volt, hol nem volt egy szép tisztáson levő falu, ahol mindig sütött a nap, és ahol csupa pici, vidám, kedves emberek, törpék éltek.

Volt e törpék közt egy, aki pont ugyanolyan volt, mint a többi, mégis különbözött tőlük. Jól ment a sora a faluban, ahol élt, mégis úgy érezte, nem tartozik oda, a többi törpe közé. Fájdalmát egyedül egy piciny madárhoz fűződő barátsága enyhítette. A sok együtt töltött időnek köszönhetően olyan különleges kapocs alakult ki köztük, hogy képesek voltak kitalálni egymás gondolatait. A falu befogadta a kis madarat, így ő is a közösség egyik „törpéje” lett.

Telt-múlt az idő, a törpe ugyanolyan kicsi maradt, de mégis felnőtt. A madárral mit sem romlott különleges kapcsolatuk, ám feltűnt neki, hogy barátja nincs jól. Aggódott érte, de a madár megnyugtatta, hogy semmi baja. Ekkor apró kezével megfogta barátja szárnyát, megszorította, és könnyek csillantak meg mindkettőjük szemében. Érezték, valami készülöben van...

Aztán pár hónap múlva egyik napról a másikra eltűnt a madár. A törpe kétségbeesett. Kereste mindenhol, közben meg reménykedett, hogy nem történt semmi baja. Ekkor valami olyasmit tett, amit rég nem: imádkozott... Imádkozott, hogy visszatérjen a barátja épen és egészségesen... Remélte, ott fent megértik, hogy mennyire szereti a madarat, és visszavezetik hozzá. Várt, de nem történt semmi...

Nem akarta elfogadni, hogy barátját vonzotta az ég, hívta magához egy hang, és ezért indult útnak. Sehogy sem tudott beletörődni, hiányzott neki a madár, aki oly jól megértette őt. Néha még álmódott is róla, hogy visszatért, és minden a régi, de reggel ébredéskor mindig eszébe jutott, hogy nincs többé.

A falu is mintha megváltozott volna. Még mindig ugyanazok a vidám és kedves, pici emberek voltak, de a törpe úgy érezte, hogy végképp nem tartozik hozzájuk. Csalódott volt és magányos. Ott fent mintha hátat fordítottak volna neki, mintha meg sem hallgatták volna az imáját, egyszerűen megfeledkeztek volna róla. Ezért úgy döntött, ő is azt teszi, hátat fordít mindennek.

Egy nap a tisztáson sétált magányosan és gondolkozott. Hirtelen megpillantott egy tarka pillangót. Odament hozzá. A pillangó nem ijedt meg tőle, hanem szóba elegyedett vele. Már beesteledett, de még mindig

ott álltak, és beszélgettek. Nagyon örvendtek, hogy ilyen jól megértik egymást, de tudták, a pillangónak vissza kell térnie az övéihez. A törpe gondolkozás nélkül vele tartott, kéz a csápban útnak indultak.

A pillangó hazájában érdekes volt az új élet, de félelmetes is, mert mindenki nagyobb volt nála és goromba. A törpe nem törődött ezzel, beérte az ő pillangójával, és élte az életét.

Eljött a tél, majd a tavasz... Az évszakok váltották egymást. Közben a pillangó arra vágyott, hogy világot lásson, így egy szép tavaszi napon elszállt. Sajnálta a törpét, nem szívesen hagyta el, de vonzotta a nagy világ.

A törpe csak állt egymagában megsemmisülten az óriások közt. Kísértést érzett, hogy imádkozzon, jöjjön vissza a pillangó, de bölcsőbb volt már annál, mintsem azt tegye. Azonban azt is tudta, ideje megbékélnie és kitárnia a szívét. Remélte, ott fent képesek lesznek megbocsátani, amiért úgy hátat fordított nekik, és segítenek, hogy elnyerje belső békéjét.

Ezután felnézett az égre, látta, kisütött a nap, és elmosolyodott...

:P

Árvácska együttes – Csíksomlyó

„A zene az kell, mert körülölel, és nem veszünk majd el.“ (Valahol Európában) Az Árvácska együttes 1997 őszén alakult, a csíksomlyói gyermekotthon lakóiból állt. 40 állami gondozott gyerekkel kezdte működését. Azért kapta az Árvácska megnevezést, hogy magyarázat nélkül is érthető legyen, kik tartoznak ide. Az együttes vezetője: Häfliger (Antal) Zsuzsanna, lelki vezetője: Gergely István (Tiszti).

Tagjai:

Ma ugyancsak kb. 40 személy tartozik az együtteshez, de már nemcsak állami gondozottakból áll, hanem más tehetséges gyerekekből, fiatalokból és fiatal munkatársakból, akik szívesen töltik szabadidejüket zenével, ezen fiatalok körében. Nevét mégis megtartotta, ami így is értelmet ad a csoport tagjainak mássága, sokszínűsége miatt (akárcsak az árvácska virágok).

Foglalkozunk

- * egyházi dalokkal (hagyományos, klasszikus, modern)
- * magyarságról szóló dalokkal, versekkel (rockoperákból, könnyűzenékből válogatva)

- * népdalokkal, népies gyerekdalokkal (feldolgozásban)

Ezeket előadásokban, koncertekben, szentmisék keretén belül adjuk el.

Hangszereink:

Az együttes tagjai többféle hangszereken tanulhattak előbb a csoporton belül, majd a tehetségesebbek továbbléptek, művészeti és népművészeti iskolákban tanultak tovább. Így együttesünkben különböző hangszerek találhatóak, úgymint: zongora, billentyűs hangszerek, gitárok, mandolinok, fuvolák, furulyák, hegedűk, dob és ütőhangszerek. Ezenkívül a gyerekek és fiatalok énekhangjukkal, táncaikkal is kitűnnek. Vannak, akik több hangszereken is játszanak.

Elérhetőségünk:

Häfliger Zsuzsanna

Csíkszereda, Szív utca 5/14

530225, Hargita megye

tel: 0745-394905

Célunk: A zene segítségével jó emberekké válni.

Saját dal:

Ádám-Éva dala (zenéjét és szövegét írta: Häfliger Zsuzsanna, zenéli az Árvácska együttes)

Szállnék feléd, mint a szél,
ha én is madár lehetnék
de ember vagyok, a földön élek,
életutam hozzád vezet,
tudom, egyszer rád találok én.

Szórnam a fényt szerteszt,
ha vakító napsugár lehetnék,
de gyermeked lettem, Atyám,
hallgatom a szívem hangját,
szép szavakkal így dicsérek én.

Mert tudom, meghallod szavam,
tudom, vezetsz utamon,
tudom, rád találok én az út végén.
Tudom, meghallod szavam,
tudom, vezetsz utamon,
tudom, rád találok én,

rád találok az út végén.

Leszálltál a mennyből
mihozzánk,
csodás dolgokat alkottál.
Gyermeket adtál nekem,
szívemből szerethetem,
hálát adok, így dicsérek én.

Mert tudom, meghallod szavam,
tudom, vezetsz utamon,
tudom, rád találok én az út végén.
Tudom, meghallod szavam,
tudom, vezetsz utamon,
tudom, rád találok én,
rád találok az út végén,
az út végén.

Hatodik osztályos voltam, amikor azon dolgoztunk, hogy megalakuljon az együttes. Emlékszem, Zsuzsi, az együttes vezetője mondta, hogy menjek fel a szobákba, és kérdezzem meg, hogy ki szeretne hangszereken tanulni. Szaladtam végig a gyermekotthon folyosóján ordítva azt, hogy lehet hangszereken tanulni, gyertek le Zsuzsihoz, mert nála lehet feliratkozni.

Jó volt, mert sokan jelentkeztek.

Az Árvácska együttes nemcsak zenélni és énekelni tanított meg engem. Megtanított tisztelni, elfogadni, szeretni, adni és kapni, értékelni, befogadni, megtartani – és még sorolhatnám.

„Hol szeretet és egyetértés, ott az Isten.” (Invitatorium zsolttár).

Dani Mária

Szamár Testvér

„Történelme során az ember háromféle módon viszonyult a testéhez. Először ott voltak az aszketikus pogányok, akik a lélek börtönének, vagy »sírjának« tartották, no meg az olyan keresztények, mint Fisher, aki csak »ganéjos zsáknak«, férgek táplálékának nevezte, s szennynek, szégyenteljesnek állította be, ami a rossz embernek kísértés, a jónak pedig megaláztatás. Aztán ott a másik véglet az új pogányok (görögül persze már nem tudnak), a nudisták és a démonok leigáztottjai, akik számára a test csodálatra, dicsőségre méltó. Végül, harmadikként, ismerjük Szent Ferenc véleményét is, aki testét »Szamár Testvér«-nek hívta. Talán mindhárom álláspont igazolható – bár ebben nem vagyok biztos, de én akkor is Szent Ferenc mellett maradok.

A szamár azért a legtalálób, mert egyetlen épeszű embernek sem jutna eszébe imádni vagy gyűlölni egy csacsit. A szamár hasznos, teherbíró, lusta, csökönyös, türelmes, szeretetreméltó és bosszantó állat; hol ostort, hol szénát érdemel; szájalmas, ugyanakkor valami abszurd módon mégis szép. Ahogy a test is.” (C. S. Lewis)

A sejt felépítése

Az emberi szervezet alappillére a sejt, aminek érdekes alkotóelemei vannak, melyeknek külön-külön megvan a maguk szerepe. (Ahogy nekünk is, embereknek.) És mindegyik fontos úgy a sejtben, mint a sejten kívül.

És ezek a következők: a sejtet a sejthártya veszi körül, melynek fontos szerepe a védelem, és ő vállalja fel azt, hogy kommunikáljon a külvilággal. A sejthártyáról egy egész könyvet lehetne írni, annyiféle dologban van fontos szerepe, de most elég csak a kommunikációt megemlíteni, mert nem szeretnék szakszavakat használni, mert még nekem is fárasztó.

A citoplazmát (sejtplazmát) a sejtszervecskék veszik körül, és nagyon fontos folyamatok játszódnak le benne. Ilyen a glikolízis (a glükóz felbomlása kisebb alkotóelemekre), s nagy szerepe van a sejt formájának megtartásában is, vagyis ő ad formát neki.

Sejtmag, amely raktározó szereppel rendelkezik: benne találhatóak a genetikai információk, melyeknek az öröklődésben van szerepük. Illetve nem kell elfelejtkezni a sejt feletti kontrolljáról sem. Ami nagyon érdekes, az az, hogy a DNS 46 molekulája 1 méter lenne, de be van „csomagolva”

(bizonyos hisztonoknak nevezett fehérjék segítségével), és így csak egy mikrométer, ami nagyon pindur.

A riboszómáknak fontos szerepe van a fehérjeszintézisben. És amit tudni kell még róluk, az az, hogy RNS alkotja őket.

A sejt központnak a sejt osztódásában van szerepe.

Endoplazmatikus retikulum két fajtáját ismerjük: a sima felületűt, amelynek szerepe van zsírok és szteroid hormonok szintézisében, illetve a durva felületűt, amelynek fontos funkciója van a fehérjeszintézisben.

Golgi készülék: lehetne a sejt postásának nevezni. Bizonyos molekulák becsomagolása és megcímzése a feladata.

Mitokondriumok: ők az igazi energiaelőállítók, ők adják az energiát bizonyos sejttevékenységekhez, itt van a sejt légzés központja, és itt találhatóak bizonyos enzimek is. Ami érdekesség, az az, hogy a mitokondriális gének csak az anyától örökölhettek.

A lizozómák bontó enzimeket tartalmaznak, és ebből kifolyólag fontos szerepük van a sejten belüli emésztésben.

Ami nagyon fontos, hogy a sejtek egymás közt kommunikálnak, pont mint az emberek, és úgy is képzelem el, mint valami miniatűr emberkéket, akik nem tudnak beszélni, de mégis kommunikálnak.

Röviden ennyit a sejtről. Még jelentkezem.

Eszter

A haj

A hajnak nagyon fontos szerepe van életünkben. A legfontosabb talán az, hogy védi a fejünket a hidegtől és az erős napsugaraktól. Ugyanakkor erős esztétikai szerepe is van. A szép haj az ember díszé. Épp ezért a hajnak nagy jelentőséget tulajdonítottak, vagy úgy, hogy igyekeztek annak szépségét elrejteni, hogy ne hívja fel annyira a figyelmet annak hordozójára, vagy úgy, hogy agyoncicomázták.

A neoplatonizmus hatására a középkorban sokan a keresztények közül az emberi testre gyanakvással tekintettek. A fenti idézet is erre utal. A test ápolását hiúságnak tekintették, amely az embert bűnre kísérthette.

Voltak, akik egyenesen mágikus erőt tulajdonítottak a hajnak. A boszorkányüldözés korában még olyan vélemények is terjengtek, hogy a vörös haj a boszorkányság egyik jele. Itt is érvényes, hogy nehezen fogadjuk el azt, aki más, mint a többi.

A VII. századtól kezdve a klerikusok körében terjedt el a tonzúravágás. Azt jelentette, hogy a fejük tetején kör alakban a hajukat levágták, leborotválták. Ez volt a klerikusok ismertetőjele. Ezzel jelezték, hogy ők lemondanak a világ hiúságairól, nem akarnak túl szépeknek látszani, mert elsősorban Istennek akarnak tetszésére lenni. VI. Pál pápa törölte el ennek kötelező erejét, lévén, hogy az emberi testhez való viszonyulás megváltozott.

A testünk nem ellenségünk, hisz Isten alkotott szépnek, jónak, testünkkel együtt. A szépség Isten ajándéka – ápolni, gondozni kell. Mint ahogy a szép virágokban gyönyörködünk, az emberi szépség által is szebb lesz a világ. Sőt, Isten úgy alkotta meg a világot, hogy megtaláljuk benne mindazt, aminek segítségével megőrizhetjük a tőle kapott testi szépséget, ápolhatjuk a testünket, a hajunkat. Nem bűn, ha az Istentől kapott ajándéknak örvendünk, és ha igyekszünk megőrizni testünk, és ezen belül hajunk szépségét és egészségét.

Mindezek mellett persze fontos, hogy ne essünk a másik végletbe. Nem azért születünk, hogy csupán a testünk szépségével törődjünk. Testünkkel együtt a lelkünk szépségéről, és egészségéről sem feledkezhetünk meg, mert mit ér a szép test, ha csak magunknak élünk. Azt szoktuk mondani a régi közmondással, hogy ép testben ép lélek. Talán nem tévedünk, ha hozzátesszük, hogy szép testben szép lélek.

Természetes hajpakolás

Hozzávalók: tojássárgája, méz, olívaolaj, csípőspaprika-kivonat, ricinusolaj.

A hozzávalókat tetszés szerint kombinálva (pl. tojássárgája + ricinusolaj, tojássárgája + méz + olívaolaj + csípőspaprika-kivonat, stb.) össze kell keverni, majd be kell masszírozni a fejbőrbe, illetve a hajon is egyenletesen kell elosztatni, figyelve, hogy a hajszálak végére is kerüljön. Ezután fóliával (de akár nejlonzacskót is lehet használni) jól be kell tekerni a haját, végül pedig egy törülközőt is rá kell tenni, hogy jó melegen tartsa. 20-60 percig kell hagyni, hogy hasson a pakolás, majd le kell mosni. Zsíros haj esetén érdemes az utolsó öblítővízhez hozzáadni egy fél pohár ecetet (abban is segít, hogy a haj fényesebb, és könnyen fésülhető legyen), dúsabb hatás érdekében pedig egy fél pohár sört.

Váljon szépségetekre!

Nyuszika

Lelki horoszkóp:

Kos (március 21.–április 20.):

„Boldog ember, aki mindabban elviseli felebarátja gyarlóságát, amiben – hasonló körülmények közt – maga is kívánná, hogy elviselje őt.” (Assisi Szent Ferenc)

Bika (április 21.–május 20.):

„Igazán békességszerzők azok, akik a mi Urunk Jézus Krisztus szerelméért e világ minden szenvedése közepett is megőrzik lelküknek és testüknek békéjét.” (Assisi Szent Ferenc)

Ikrek (május 21.–június 21.):

„Ha Istent igazán szeretnénk, örömmel töltene el a legigénytelenebb munkák között is, hogy az Atya akaratát tehetjük. Aki szeret, nem azt nézi, hogy mit kérnek tőle, hanem azt, hogy egyáltalán kérnek.” (Szent-Gály Kata)

Rák (június 22.–július 22.):

„Mert ha a szívünk vádol is minket, Isten nagyobb a szívünknel, és tud mindent. Ha a szívünk nem vádol minket, bizalmunk van Istenhez, és bármit kérünk, megkapjuk Tőle; mert megtartjuk parancsait, és azt tesszük, ami kedves előtte.” (1Jn 3,20-22)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Isten szolgálja mindaddig nem láthatja, mennyi türelem és alázatosság lakozik benne, amíg minden kedve szerint történik. Amikor eljön az idő, hogy akiknek kedvében kellene járniuk, ellenére cselekszenek, amennyi türelmet és alázatosságot mutat akkor, annyi lakozik benne és nem több.” (Assisi Szent Ferenc)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is tudják majd, hogyan éljenek. Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelenül azt tenniük, amit mindenki tesz.” (Gyökössy Endre)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Ami a lelki szárazságot illeti, úgy látszik, a mi Urunk önt már úgy kezeli, mint erős lelket. Ugyanis próbára akarja tenni, vajon egyenlőképpen szereti-e őt a lelki szárazságok és a lelki vigasztalások között. Emiatt

semmit se bánkódjék, mert nem az ilyenekben nyilvánul meg a tökéletesség, hanem az erényekben. Az áhítat majd visszajön, éspedig akkor, amikor legkevésbé fogja várni.” (Avilai Szent Teréz)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára. Boldogok, akik gondolkodnak, mielőtt cselekednének, és imádkoznak, mielőtt gondolkodnának, mert kevesebb csalódás éri őket.” (Gyökössy Endre)

Nyilas (november 22.–december 21.):

Akinek a lelke jó barátságban van Istennel, az nyugalmat áraszt maga körül.

Bak (december 22.–január 19.):

„Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba, és nem lesznek magányosak. Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlennek hinnék magukat: ők az öröm magvetői.” (Gyökössy Endre)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Szeretni Istent és szeretni egymást. Nem valami bonyolult dolog a megszentelődés. Imádkozz azzal, hogy lélegzel, hogy vagy, mint egy virág. Add át a benned levő nyugtalan vágyat, hogy szeretve szerethess, az Úr forró, de olykor rettenetes szeretetének. Az ebből születő élet egy csodálatos kaland: véget nem érő szeretetgesztusban odaadni önmagunkat az Atyának, és testvéreinknek.” (Páll Leó)

Halak (február 19.–március 20.):

„Ha meg akarunk maradni keresztényeknek, nem csak Istennel keressük a kapcsolatot, hanem szüntelenül építjük a testvéreinkkel is az egységet.” (Páll Leó)

Léonie

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülethetünk.” (Leó tv.)

A kis bolygó története

Nem emlékezett, hogy hogyan állt össze a csillagközi porból, csak érezte a sötétséget és a magányt. A hideg és a sötét belémarkolt, átjárta minden tagját, egészen a magjáig, ahol már alig pislákkolt a magma. Nem tudta, hogy mire vágyik, csak azt érezte, nem mehet ez így tovább, történnie kell valaminek, ami mindent megváltoztat. Pedig azt sem tudta, hogy van történés, hogy van másfajta világ is, mint amit ő eddig megtapasztalt. Többször fényévnnyire volt a legközelebbi galaxistól, melynek fényei nem tudtak eljutni hozzá. Ő csak száguldott a semmiben, mert bármilyen furcsa nekünk, a világűr maga a semmi. Évmilliókat száguldott céltalanul, sokszor körbe-körbe, hisz semmi nem volt, ami az útját kijelölje.

Am egyszer a távolban, sok-sok fényévnnyire mintha egy parányi fény gyúlt volna. Kíváncsian fordult arra, és annyira szeretett volna közelebb menni. De a fizika törvényei lehetlenné tették. Hiszen csak akkor tudott volna elmozdulni a vágyott irányba, a fény felé, ha valami meglökte volna, vagy ha kettészakadt volna, s egyik fele egyik irányba, a másik másik irányba indult volna el. Ilyen műveletekre azonban képtelen volt. Sívároghatva figyelte a távoli fényt, e különös jelenséget, amelyet eddig még nem ismert.

Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy elindult a fény felé. Tudta, hogy önerőből képtelen erre, ezért nem értette a történeteket. Egyre gyorsabban és gyorsabban haladt a fény irányába. Élvezte a száguldást, hisz először tapasztalhatta meg, hogy milyen haladni valami felé. Hiszen a sötét semmiben nem volt amitől eltávolodni, ami fele közeledni. Az állás olyan volt, mint a mozgás, mert nem volt, amihez viszonyítsa magát, nem volt szilárd pont az életében. Egyedül ő létezett. De önmagához ki tudná viszonyítani magát? Lehetetlen.

A fényesség egyre nőtt, ő pedig csodálkozva tapasztalta a gravitáció erejét, amelynek nem lehetett ellenállni. De nem is akart. Hiszen végre történik valami az életében, valami új és csodálatos.

Amint közelebb ért, látta, hogy mások is keringenek a fény körül. Számos hozzá hasonló bolygó itta magába a Csillagok fényét. Közeledve egyre kivehetőbbekké váltak.

Életében nem látott olyan szépet. Végtelen fényességet sugárzó, hatalmas gömb, fénycsóvákat lövellt ki magából. Izzott, vibrált, fortyogott benne az égő gáz.

Érezte, amint felmelegedik, felolvadnak rajta a jégkristályok, óceánok lesznek belőlük. Felszállt rajta a pára, és légkör keletkezett belőle. Elbűvölte ez az új érzés, nem látott egyebet, csak e csodálatos fényt.

Egyszer csak megállt, és nem közeledett tovább a Csillaghoz. Pedig szeretett volna belerohanni, elolvadni melegében. Forogni kezdett körülötte, s amint így forgott, újra tudatosult benne, hogy nincs egyedül. Számos bolygó keringett a Csillag körül, s nem csak a Csillag vonzotta őket, hanem ők is egymást. Ha nem lettek volna egymásnak, a meteorok szétbombázták volna őket, nem találhatták volna meg egyensúlyukat, nem járhatták volna azt a pályát, amely életet hoz. Mert mindannyiukon lassan megjelent az élet. Növények sarjadtak a földből, és állatok töltötték meg a földet, vizet és levegőt. A Csillaguk és egymás vonzásában megtanultak úgy élni, hogy gyümölcsöt hozhassanak, és termőkké váljanak.

Nem volt könnyű. A szabadsághoz szokott bolygó sokszor vágyott arra, hogy újból rója a végtelen semmit, hogy senki ne vonzza őt. Mert olyan fájdalmas tud lenni, ha a bolygót meghatározott pályára kényszerítik, s nem hagyják kirepülni a szabad semmibe, vagy belecsapódní a Csillagba, hogy egyesüljön azzal, aki oly fontos számára. A szabadság elvesztése mindig fájdalommal jár.

Nehéz volt. De ez jelentette az egyetlen utat, hogy megteremhesse azt az életet, amelynek létrehozására hivatott.

Nagy Lilla

Viccek

- Uram! Ugye tudja, hogy miért állítottam meg? - kérdezi a rendőr a vadul hajtó autóstól.

- Tudom. Lassan hajtottam.

- Még hogy lassan? Száznyolcvannal ment belterületen! Ez magának lassú?

- Nézze, biztos úr, ha kétszázharminccal hajtottam volna, akkor most nem lennék itt.

☺

- Hallgató betelefonál a rádióba:

- Beköltözött egy bűzös borz a pincémbe. Mit tegyek?

- Nyissa ki a pinceajtót, és kenyérmorzsákból rakjon ki útvonalat, ami a kertbe vezet.

Egy óra múlva újra telefonál a hallgató:

- Most már két bűzös borz van a pincémbe!

☺

A pályaudvaron:

- Te mit teszel a környezetért?

- Nem dobom el a vonatjegyet, hanem többször felhasználom.

☺

- Hogy kapta Benedek Elek a nevét?

Anyukája reggel beszólt a kisfiának:

- Benn vagy még az ágyban?

- Benne, de kelek.

☺

A rendőr felesége elküldi a férjét a boltba:

- Hozzál margarint, és ha van tojás, akkor hozz tízet!

Hazajön a rendőr tíz margarinnal:

- Volt tojás!

☺

János bácsi autóvezetésből vizsgázik. Mellette ül az instruktor, hátul a rendőr. Instruktor:

- János bácsi! Milyen tábla volt ez?!

- Úgy néztem, fiam, búzatábla...

Földanya nénénk:

„Tiszteljének minden élő és életlenül teremtményt, mert azok „jelentést hordoznak a fölséges Istenről”. Azon legyenek, hogy a velük való visszaélés kísértését elkerülve eljussanak az egyetemes testvériség ferences felfogására”. (FVR Regulája 18. pont)

Gondolatok...

Most mi van? Hol vagyok? És kik ezek? És hol van az Anyukám? Hideg van! És úgy fáj a szám meg a lábaim. És ezek mit néznek rajtam? Jaj ne! Meg akarnak fogni már megint... Engedj el, mert megrúglak (bár meg tudnálak rúgni... de úgy fájnak a lábaim)! Na mi van? Észrevettétek, hogy sebesek a lábaim? És most azt a műanyag valamit a számba akarjátok dugni? Fúúúj!!! Hát ez tehénszagú. Anyúúúúúú!!! Hol vagy? Éhes vagyok és nagyon félek. Nem akarok lenyelni semmit ebből a bűdösből, amit ők adnak...

Hideg van... És sötét van. Hol van Anyu? Ha! Valami zörög. És mi ez a fény? Jaj ne! Már megint ezek... Nem! Ne dugjátok megint a számba! Nem nyelek le belőle egy kortyot se! És mit csináltok a lábammal? Áuuuu!!!!!! Hagyjatok békén! Ez nekem fáj! Mit raktatok rá? Mi ez a puha fehér rajta? Vissza akarok menni az Anyukámhoz!!!!...

Jé! Hát van élet a falakon kívül is? Jaj de erős a fény... Hé te lány! Hova viszel? Félek!... Hm... hát ez a zöld, ez nagyon ismerős illatú. Mintha valamikor régen már éreztem volna ilyet. És milyen finom... Juppi! Hát egész jó itt kint! Itt van helyem rúgni-harapni! Ki is próbálok! Nesze neked!!!....

... Most vajon mi van? Olyan furcsán viselkedik ez a lány! Rohan összevissza! Hoppá! Hé kás, hát hova viszel? Séta, szaladás, ezt szoktam meg! Mi ez a csúnya doboz? Miért akarsz te engem ide berakni?... Jaj de félek. Egyedül maradtam. Se a lány, se senki más. Csak ez a sötét doboz. Jaj, ez nagyon ráz. Hé!!! Mi ez?????????... Hova kerültem? Milyen idegen illatok... És milyen nagy dombok, hatalmas fű... És nicsak... idegen kétlábúak! De hol a lány? Elhagyott? Hát igen! Ilyenek az emberek! Egyszer magához szoktatott, megszerettette magát. És mire kezdtem mellette biztonságban érezni magam, egyedül hagy...

... Nééé!!! Hát itt vannak még néglábúak? Olyanok, mint én. De miért kergetnek el? Miért haraptok? Hát ti is ilyenek vagytok? Vajon én tényleg nem kellek senkinek? Akkor elmegyek...

... Nicsak! Hát megjelent a lány. Jaj de jó! Végre valaki ismerős. Miért akar ő is bevinni a néglábúakhoz? Azok engem bántanak!...

... Kezdem megszokni ezeket a nagyokat. Már nem zavarnak el mindig, csak néha. Úgy csodálom őket! Néha elindulnak, és szaladnak, rohannak, vágatnak. Hegynek fel, völgynek le. És én megyek utánuk. Jaj de jó! Lobog a hajam! Friss levegő, napsütés, szabadság! Szép az élet!

...Néha jön egy-egy kétlábú, és elvisz egy nagyot, rak valamit a hátára, és felül rá. És megy! Szalad! Száguld! Vajon én is ilyen leszek, amikor nagy leszek?

Samu

Mai Fioretti

Közhírré tétetik! A Kpoverello világraszóló pályázatot hirdet Mai Fioretti címen. Olyan írásokat várunk, melyek ferences testvérekről szólnak és a közösségi élet derűs oldalait mutatják be. A legjobb szövegeket a lapban közöljük. Terjedelem ne legyen több egy A4-es oldalnál. A kreativitást és jó humort nagyra értékeljük. Minél többen írjatok!

A szövegeket a következő e-mail címre várjuk:
kpoverello@yahoo.com

Szerkesztő: Ötvös Réka

Tördelés: Nagy Lilla

Korrektúra: Kántor Emese

És még nagyon sokan segítettek. Köszönjük.